

Ne v Ameriko!

Večer je, zgoden večer nocój. Saj solnce ves dan ni pogledalo izza oblakov in dež lije, kakor da bi ga bili najeli.

V hiši Trpinovi pa je živo življenje. Saj je zmirom. Kako tudi nè? Toliko drobiža je pri mizi — od najmanjše Mimice do največje Anice. Otroci si imajo vedno toliko povedati. Sicer je Anton največji in najstarejši sin, toda njemu je zgodaj odbila brezskrbna mladost. Pri osemnajstih letih je, a oskrbovati mora službo očetovo. Očeta so Trpinovi izgubili vže pred dobrim letom. Pri skledi jih je sedem, pri delu pa samó dva.

Črvljar je bil Trpin. Umreti pa je moral za jetiko. Ko se je 1878. leta v Bosni bojeval za domovino, ujel je ondù doli kál počasne bolezni, ki ga je spravila v boljšo domovino.

In zdaj mora Anton skrbetis svojimi mladimi rokami za osiročelo družino.

Hišico imajo pač svojo, tudi kos vrta z njivico jim je zapustil dobri oče, a kaj premore vse to za obilo družinico?

Mati Trpinka je svoje dni pridno su-

vêze nekaj, Janček in Metka poslušata, Mimica péstuje svojo „puničko“, Andrejče pa bere nadalje povest: „Ne v Ameriko!“ ki si jo je izposodil iz farne knjižnice. Vsi verno poslušajo, da-si vsi ne razumejo, celó Mimica se drži nekako slovesno, češ: „mi tudi!“ Le Anton malo težko posluša Andrejčeta in takó mudi se mu v delarnico.

— Tonče, le odpočij se še malo in poslušaj, kaj Andrejče bere? reče mati Antonu.

— Mati, saj vem, kaj vam teží srcé, odgovori sin.

— Tonče, tebi teží srcé tvoja Amerika.

Pri tej besedi se zgame Anton. Res mu je Amerika blodila vže dolgo po glavi. Čul je marsikaj o tem čaranem novem svetu in marsikdo mu je vže pri-

kala šivanko. A zdaj tako malo utegne. Z otroci je toliko pôsla. To je še dobro, da je Anica vže dovršila vsakdanjo šolo ter pridno pomaga materi.

Pri mizi sedé. Odvečerjali so ravnokar. Mati ima šivanje pred sebjó. Anica

povedoval o sreči Američanov. Vže pol leta mu roji misel po mladej glavi, da bi šel v Ameriko. Opisaval je tako živo svojim domačim, kako bi jih osrečil, da bi jim ne bilo treba vedno tako siromašno živeti, a mati mu je vselej rekla: „Tonče, nikár! Bo vže kakó! Na Boga moramo zaupati!“

Nocój pa Andrejče bere zgodbo o izseljencih v Ameriko. Materi jo je vže poprej prebral, a dejala je, da jo mora tudi Anton slišati.

Anton je malo nevoljno poslušal Andrejčeto berilo. Raje bi bil poslušal povest: „v Ameriko!“ brez nikavnice. A zanimalo ga je vender-le zmirom boljše. Naposled vže pozabi svojega dela. V sreci se mu borita dve misli: „da“ ali „ne.“ Le pogledajte ga na sliki, kako drži desnico na čelu in globoko premišljuje. Čim dlje je Andrejče v povesti, tem huje je Antonu pri sreci. Vže zmaguje „ne.“ Vseh oči so uprte v Antona: kaj bode? Celó Andrejče ustavi se in zrè Antona. Ravno je prebral neko strahovito nezgodo nesrečnega izseljenca. Antonu pa je dozorela misel, „ne“ je premagal „da“ in polagoma je izustil, kar je dozorelo v sreci, rekoč: Ljub je „domá,“ kdor ga imá.

Ko je Andrejče povest prebral do konca, popustil je Anton do cela misel na Ameriko in zopet zadovoljno živel doma na svojem črevljarskem stolu in pri svojih domačih. Otroci so pridno rasli in delali, godilo se je Trpinovim vedno boljše in zdaj so vže vsi razven dveh pri svojem kruhu. Anton pa še vedno rad pové, kako ga je ohranilo pri zadovoljnosti in sreči dobro berilo. B.

Naša pevka cì-fi.

Cì-fi, cì-fi! otroci ví,
 Li veste kdo tako žgolí?
 Lí veste kdo vzpomlád oznánja
 In v trop komarjev se zagánja?
 Ne veste še, kdo nad vasjó,
 Cvrčí-frčí tako živó,
 Kadar pri nas je skópnel sneg
 In s cvetjem se nakítíl breg!
 Znabíti je siníčica,
 Znabíti prepelíčica?
 Ali je kos? je morda vrana —
 Katera vsacemu je znana?
 Otroci ví! nobena ní
 Od teh, ki zdaj ste jih našteíl!
 Pomíslíte še enkrat vsi
 Morda jo bodete zadéli. —
 Kdo repek viličast imá —
 Da iz-mej ptíc se vseh pozná;

In gnezdo dela malo prida
 Iz bláta, slame ga sezida?
 Kdo gnezdo si pripné pod króv*?)
 Da tam je sreča — blagoslów?
 Kadár poletno solnce sije,
 Kdo šviga nad vasjó in vpije?
 In če k dežjú pripravlja se,
 Kdo nizko leta sém in tjè?
 Kdo v zraku si mušíc loví,
 In kljunček zmír odprt drží?
 Ne veste kdo vzpomlád oznánja,
 Kdo v trop komarjev se zagánja?
 Ne veste še, kdo nad vasjó
 Cvrčí-frčí tako živó?
 To nam priljubljena je ptíca
 Selilka — draga lastavíca.
 Ta gostolí: „Cì-fi,“ „cì-fi;“
 No, zdaj poznate pač jo vsí!

*) Krov = streha.

